

พระธรรมดาเนียล - เลขหนึ่งร้อยแปด

การเปิดเผยสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์:

การวิเคราะห์อย่างครอบคลุมเกี่ยวกับแต่รหังเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์

Jeff Pippenger

2024-02-29

วิลเลียม มิลเลอร์ได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับคริสตจักรหังเจ็ด ตราหังเจ็ด

และแต่รหังเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์

เขาได้วางสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์เหล่านั้นไว้ภายในกรอบของอำนาจอันก่อความรกร้างทำลายสองประการ คือศาสนาไสยศาสตร์นอกรีต ตามมาด้วยอำนาจสันตะปาปา

เขามีได้เห็นลักษณะเชิงพยากรณ์ทุกประการของสัญลักษณ์เหล่านั้น แต่สิ่งที่เขาได้เห็นนั้นได้วางรากฐานแห่งความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ภายในและประวัติศาสตร์ภายนอกของคริสตจักรของพระเจ้าตั้งแต่สมัยอัครทูตจนถึงอวสานของโลก ประวัติศาสตร์ภายในนั้นถูกแทนด้วยคริสตจักรทั้งหลาย

และประวัติศาสตร์ภายนอกของคริสตจักรนั้นถูกแทนด้วยตราหังหลาย

เขาเห็นว่าแต่รหังหลายนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อกรุงโรม

ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อกรุงโรมในวาระสุดท้ายของโลก

แม้ว่าเขาจะไม่ได้เห็นว่ากรุงโรมในวาระสุดท้ายของโลกนั้นประกอบขึ้นด้วยการรวมตัวกันสามประการก็ตาม

หนังสือที่เขียนโดยยูโรอาห์ สมิต ชื่อ Daniel and Revelation มีแนวคิดที่คลาดเคลื่อนอยู่บ้าง

แต่ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่าเป็น "พระหัตถ์ช่วยเหลือของพระเจ้า"

เธอชี้ว่าหนังสือเล่มนี้ควรได้รับการเผยแพร่ควบคู่ไปกับ The Great Controversy, Patriarchs and

Prophets, และ The Desire of Ages การรับรองอย่างหนักแน่นของเธอมิได้หมายความว่าหนังสือเล่มนี้อยู่ใน

ระดับแห่งการดลใจเดียวกันกับหนังสือของเธอ แต่หมายความว่าหนังสือเล่มนี้ประกอบด้วย

"คำสั่งสอนอันยิ่งใหญ่" และเป็นสิ่งที่มีส่วนทำให้ "วิญญาณอันล้ำค่ามากมายได้มารู้จักความจริง"

หนังสือนี้ใช้ตรรกะแห่งคำพยากรณ์แบบมิลเลอร์ไรต์

ควบคู่กับแนวคิดเกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

เราจะอ้างถึงข้อความตอนต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้

ขณะที่เรานำเสนอการประยุกต์ใช้สามชั้นของวิบัติหังสามประการ

มิลเลอร์กล่าวว่า

"แต่รหังเจ็ดเป็นประวัติศาสตร์ของการพิพากษาอันพิเศษและหนักหน่วงเจ็ดประการซึ่งถูกส่งมายังแผ่นดินโลก

หรือราชอาณาจักรโรมัน" แต่รหังประการแรกเป็นภาพแทนการพิพากษาที่นำมาสู่โรมนอศาสนา

และแต่รหังประการที่ห้าและหกเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่นำมาสู่โรมภายใต้อำนาจพระสันตะปาปา

แต่มิลเลอร์คงจะไม่ตระหนักว่าแต่รหังประการที่เจ็ดนั้นเป็นภาพแทนการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อโรมสมัยใหม่

เมื่อกกล่าวถึงตราหังเจ็ดและแต่รหังเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์ ยูโรอาห์ สมิต ได้เขียนไว้ว่า:

"เมื่อลูกแกะทรงรับหนังสือนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงดำเนินการเปิดตราประทับทั้งหลายโดยทันที

และความสนใจของอัครทูตก็ถูกชี้นำไปยังเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้ตราประทับแต่ละดวง

เลขเจ็ดนั้นได้มีการกล่าวไว้แล้วว่า ในพระคัมภีร์หมายถึงความครบถ้วนและความสมบูรณ์นั้นได้

ตราประทับหังเจ็ดก็ฉนั้นนั้น คือครอบคลุมเหตุการณ์หังสิ้นในเหตุการณ์ประเภทหนึ่ง

การที่จะกล่าวว่าเหตุการณ์เหล่านี้ยาวไปได้เพียงถึงสมัยคอนสแตนติน

และแดรทังเจ็ดเป็นอีกชุดหนึ่งนับจากเวลานั้นต่อไป จึงไม่อาจถูกต้องได้
แดรทังหลายหมายถึงลำดับของเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นร่วมสมัยกับเหตุการณ์ภายใต้ตราประทับทั้งหลาย
แต่มีลักษณะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แดรเป็นสัญลักษณ์ของสงคราม เพราะฉะนั้นแดรทังหลายจึงหมายถึงถึง
ความปั่นป่วนทางการเมืองครั้งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นท่ามกลางบรรดาประชาชาติในยุคแห่งข่าวประเสริฐ
ส่วนตราประทับทั้งหลายหมายถึงเหตุการณ์ที่มีลักษณะทางศาสนา
และบรรจุประวัติศาสตร์ของคริสตจักรตั้งแต่การเริ่มต้นของยุคคริสเตียนจนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

แดรเป็นสัญลักษณ์แห่งสงครามและความปั่นป่วนทางการเมือง เมื่อกล่าวถึงข้อสองของวิวรณ์บทที่แปด
สมิธกล่าวว่า:

“ข้อ 2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์หั่งเจ็ด ซึ่งยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
และได้มีการมอบแดรเจ็ดคั่นแก่พวกเขา”

“ข้อนี้นำเสนอชุดเหตุการณ์ใหม่ที่แยกออกโดยชัดเจน ในตราทั้งหลาย
เราได้เห็นประวัติของคริสตจักรตลอดช่วงเวลาที่เราเรียกว่าการทรงจัดให้มีพระกิตติคุณ
ส่วนในแดรทังเจ็ดซึ่งบัดนี้ได้ถูกนำเสนอ
เราได้เห็นเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองและทางสงครามซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันนั้น” Uriah
Smith, Daniel and Revelation, 476.

ตราประการที่เจ็ดถูกเปิดออกในหกข้อแรกของวิวรณ์บทที่แปด
และเป็นฉากหลังของการเปิดตราประการที่เจ็ดนั้น
มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์พร้อมด้วยแดรเจ็ดใบถูกจัดเตรียมไว้เพื่อเป่า

และเมื่อพระองค์ทรงเปิดตราประทับดวงที่เจ็ด ก็มีความเงียบในสวรรค์ประมาณครึ่งชั่วโมง
และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์หั่งเจ็ดที่ยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
และทรงประทานแดรเจ็ดคั่นแก่ทูตสวรรค์เหล่านั้น และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งมาหยุดยืนที่แท่นบูชา
ถือกระถางทองคำ และได้ทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตสวรรค์นั้น
เพื่อให้ถวายพร้อมกับคำอธิษฐานของธรรมิกชนทั้งปวงบนแท่นบูชาทองคำซึ่งอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่ง
และควันของเครื่องหอมซึ่งมาพร้อมกับคำอธิษฐานของธรรมิกชนทั้งหลายนั้น
ก็ลอยขึ้นไปเบื้องพระพักตร์พระเจ้าจากมือของทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์นั้นก็หยิบกระถางนั้น
บรรจุไฟจากแท่นบูชาให้เต็ม แล้วเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลก จึงเกิดเสียงต่าง ๆ และฟ้าร้อง และฟ้าแลบ
และแผ่นดินไหว แล้วทูตสวรรค์หั่งเจ็ดก็ถือแดรเจ็ดคั่นนั้นก็เตรียมพร้อมที่จะเป่าแดร วิวรณ์ 8:1-6

มีความผิดปกติประการหนึ่งในเชิงพยากรณ์ซึ่งเราได้ชี้ให้เห็นในบทความก่อน ๆ
แต่ยังมีได้กล่าวถึงโดยเฉพาะเจาะจงถึงปรากฏการณ์พยากรณ์อันเป็นลักษณะเฉพาะของมัน
ความผิดปกตินั้นคือ สัญลักษณ์ทั้งหลายซึ่งเป็นตัวแทนของลำดับหมุดหมายในประวัติศาสตร์พยากรณ์
ล้วนถูกนำมารวมกัน ณ บทสรุปของประวัติศาสตร์ที่สัญลักษณ์เหล่านั้นเป็นตัวแทน เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่า
คนรุ่นทั้งสี่ของแอตเวนต์สมัยแบบเลาตีเซีย ซึ่งถูกแทนไว้โดยสิ่งนาสะอิดสะเอียนทั้งสี่ในเอเสเคียลบทที่แปด
ได้กำหนดหมุดหมายเฉพาะต่าง ๆ ไว้ แต่แต่ละสิ่งเหล่านั้น ในฐานะบททดสอบ
จะเกิดซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์แห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
ความผิดปกตินี้ยังพบได้ในแดรทังเจ็ดด้วย
เพราะแม้ว่าแดรเหล่านั้นจะเป็นตัวแทนของการพิพากษาเฉพาะที่ตกเหนือโรมนอกศาสนา โรมสันตะปาปา
และโรมสมัยใหม่ แต่ทั้งหมดนั้นก็กลับมารวมกันอีกครั้งเมื่อการพิพากษาเชิงบริหารเหนือโรมสมัยใหม่เริ่มต้นขึ้น
ณ กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

แต่ตรึงเจ็ดมีวันที่เฉพาะเจาะจงซึ่งได้สำเร็จแล้วในอดีต
แต่ซิสเตอร์ไวท์ยังวางตำแหน่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดพร้อมด้วยแต่ตรึงเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์บทที่แปดไว้ด้วย
ในประวัติศาสตร์ของกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

“และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้า

ข้าพเจ้าได้เห็นวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกประหารเพราะพระวาระของพระเจ้า
และเพราะคำพยานซึ่งเขาทั้งหลายยึดถืออยู่ ใต้แท่นบูชา และเขาทั้งหลายร้องด้วยเสียงอันดังว่า
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงพิพากษาและแก้แค้นแทน
นโลหิตของพวกข้าพระองค์แก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก?
และได้มีเสียงคลุมสี่ขาวประทานแก่ทุกคนในพวกเขา [พวกเขาได้รับการประกาศว่า บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์]
และมีพระดาร์สแก่พวกเขาว่า ให้หยุดพักอีกสักระยะหนึ่ง
จนกว่าบรรดาผู้รับใช้ร่วมกันกับพวกเขาและพี่น้องของพวกเขา ซึ่งจะต้องถูกฆ่าอย่างที่เราถูกนั้น
จะครบจำนวน’ [วิวรณ์ 6:9–11] นี่เป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกสำแดงแก่ยอห์น ซึ่งมีไขความจริงในขณะนั้น
แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งอนาคต”

“วิวรณ์ 8:1–4 อ่างไว้” Manuscript Releases, เล่ม 20, 197.

ในข้อความก่อนหน้านี้ ซิสเตอร์ไวท์ได้นำบทสนทนาและความสำเร็จตามคำพยากรณ์ของตราดวงที่ห้าไปประยุกต์
ใช้กับช่วงเวลาเมื่อทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดกำลังจะเป่าแตรในบทที่แปด
แต่เธอยังได้วางภาพแทนเดียวกันไว้ในประวัติศาสตร์ของเสียงทั้งสองในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปดด้วย

“เมื่อดวงตราดวงที่ห้าถูกเปิดออก ยอห์นผู้ได้รับวิวรณ์ได้เห็นในนิมิต

ใต้แท่นบูชานั้นมีกลุ่มชนที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้าและเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์
ภายหลังจากนี้ ได้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังที่พรรณนาไว้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปด
เมื่อบรรดาผู้ซื่อสัตย์และสัตย์จริงถูกทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน [วิวรณ์ 18:1–5, quoted.]”
Manuscript Releases, volume 20, 14.

แต่ตรึงเจ็ดเป็นตัวแทนของการพิพากษาของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของโรมนอวกศาสนา โรมันตะปาปา
และโรมสมัยใหม่ แต่ตราเหล่านี้ยังปรากฏเป็นภาพแทนในประวัติศาสตร์ของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
และเสียงที่สองของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า
หลังจากกล่าวถึงหกข้อแรกของวิวรณ์บทที่แปดแล้ว ยูโรอาห์ สมิธ
ก็เริ่มนำเสนอความสำเร็จตามประวัติศาสตร์ของแต่ตรึงสิบแปดแรก

“เรื่องของแต่ตรึงเจ็ดถูกนำกลับมากล่าวต่อ ณ ที่นี้

และครอบคลุมส่วนที่เหลือของบทนี้ทั้งหมดตลอดจนถึงบทที่ 9 ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดเตรียมพร้อมที่จะเป่าแตร
การเป่าแตรของพวกเขาปรากฏขึ้นเป็นส่วนเสริมแก่คำพยากรณ์ใน Daniel 2 และ 7
โดยเริ่มต้นจากการแตกสลายของจักรวรรดิโรมันโบราณออกเป็นสิบส่วน ซึ่งในแต่ตรึงข้อแรกนั้น
เราได้รับคำพรรณนาเกี่ยวกับสิ่งนี้” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

สมิธชี้ให้เห็นว่า แต่ตรึงสิบแปดแรกเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อกรุงโรมฝ่ายอวกศาสนา
เขาอ้างข้อเจ็ดซึ่งระบุลักษณะเชิงพยากรณ์ของแต่ตรึงบทที่หนึ่ง
แล้วจึงชี้ให้เห็นความสำเร็จเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ของมัน

“การพิพากษาอันร้ายแรงและหนักหน่วงประการแรกซึ่งตกลงบน โรมตะวันตกในระหว่างเส้นทางแห่งความ
เสื่อมถอยของมัน คือสงครามกับพวกกอทภายใต้การนำของอลาริก
ผู้ซึ่งเปิดทางสำหรับการรุกรานระลอกต่อมา การสิ้นพระชนม์ของธีโอโดซิอัส จักรพรรดิโรมัน
เกิดขึ้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 395 และก่อนสิ้นสุดฤดูหนาว

พวกกอทภายใต้การนำของอลาริกก็ได้จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับจักรวรรดิ”

“การรุกรานครั้งแรกภายใต้การนำของอลาริกได้ทำลายล้างแคว้นเธเรซ มาซิโดเนีย แอตติกา และเพโลพอนเนซัส แต่ยังมีได้ไปถึงกรุงโรม อย่างไรก็ตาม ในการรุกรานครั้งที่สอง หัวหน้าชนชาติกอทได้ข้ามเทือกเขาแอลป์และเทือกเขาเอเพนไนน์ และมาปรากฏอยู่เบื้องหน้ากำแพงของ ‘นครนินด์ร์’ ซึ่งในไม่ช้าก็ตกเป็นเหยื่อแห่งความเดือดดาลของพวกอนารยชน”

“เสียงแตรคันทีหนึ่งมีขอบเขตแห่งการเกิดขึ้นอยู่ราวช่วงปลายศตวรรษที่สี่และต่อเนื่องไปภายหน้า และหมายถึงการรุกรานอันก่อความพินาศเหล่านี้ต่อจักรวรรดิโรมันภายใต้พวกกอท” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

สมิธชี้ว่า อลาริกเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพาทของพระเจ้าที่มีต่อกรุงโรมนอกศาสนา ซึ่งแสดงไว้โดยแตรใบที่หนึ่ง แตรแต่ละใบนั้นมีบุคคลในประวัติศาสตร์ผู้หนึ่งเป็นตัวแทนของแตรนั้น โดยอลาริกเป็นตัวแทนการมาถึงของแตรใบที่หนึ่งนับตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่สี่ มิลเลอร์ยอมไม่อาจมองเห็นได้ว่าแตรใบนี้ถูกนำมาสู่กรุงโรมเพราะการบังคับถือวันอาทิตย์ เนื่องจากมิลเลอร์เองก็เป็นผู้ถือวันอาทิตย์ สมิธเองก็พลาดข้อเท็จจริงนี้เช่นกัน แต่สมิธก็ได้ตระหนักว่ากฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรกที่มีการบังคับใช้นั้นได้รับการสถาปนาโดยคอนสแตนตินในปี ค.ศ. 321 หลักเกณฑ์เชิงพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับการบังคับถือวันอาทิตย์นั้นเหมือนเดิมเสมอ เพราะพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และหลักเกณฑ์นั้นคือ “การละทิ้งความเชื่อของชาติยอมนำตามมาด้วยความพินาศของชาติ” อลาริกเป็นตัวแทนของการเริ่มต้นแห่งความพินาศของชาติ ซึ่งได้เริ่มขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับที่คอนสแตนตินประกาศใช้กฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรก।

สมิธดำเนินต่อไปโดยยกข้อพระคัมภีร์ข้อที่แปด ซึ่งระบุถึงแตรใบที่สอง แล้วจึงอธิบายต่อไปว่า:

“จักรวรรดิโรมัน ภายหลังจากสมัยคอนสแตนติน ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน; และด้วยเหตุนี้จึงมีถ้อยคำที่กล่าวอยู่บ่อยครั้งว่า ‘หนึ่งในสามของมนุษย์’ เป็นต้น ซึ่งพาดพิงถึงหนึ่งในสามของจักรวรรดิที่อยู่ภายใต้การเขียนตีลงทัศนคติ การแบ่งราชอาณาจักรโรมันนี้เกิดขึ้นเมื่อคอนสแตนตินสิ้นพระชนม์ และมีการแบ่งกันในหมู่พระโอรสทั้งสามของพระองค์ คือ คอนสแตนติอูส, คอนสแตนตินที่ 2, และคอนสแตนตี คอนสแตนติอูสครอบครองดินแดนตะวันออก และทรงกำหนดให้คอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของจักรวรรดิ เป็นที่ประทับของพระองค์ คอนสแตนตินที่สองทรงครอบครองบริเตน กอล และสเปน คอนสแตนตีทรงครอบครองอิลลีริคัม แอฟริกา และอิตาลี (See Sabine’s Ecclesiastical History, p. 155.) เกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์อันเป็นที่รู้จักกันดีนี้ เอลเลียตต์ ดังที่อัลเบิร์ต บาร์นส์อ้างไว้ในหมายเหตุของเขาเกี่ยวกับ Rev.12:4 กล่าวว่า ‘อย่างน้อยก็สองครั้ง ก่อนที่จักรวรรดิโรมันจะถูกแบ่งอย่างถาวรออกเป็นสองส่วน คือ ฝ่ายตะวันออกและฝ่ายตะวันตก ได้มีการแบ่งจักรวรรดิออกเป็นสามส่วน ครั้งแรกเกิดขึ้นใน ค.ศ. 311 เมื่อมีการแบ่งระหว่างคอนสแตนติน, ลิซิเนียส, และแม็กซิมิน; อีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. 337 เมื่อคอนสแตนตินสิ้นพระชนม์ คือระหว่างคอนสแตนตีและคอนสแตนติอูส” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

ปรากฏการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่กรุงโรมถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน และยังเป็นสองส่วนด้วย ซึ่งนักประวัติศาสตร์ที่สมิธอ้างถึงได้กล่าวไว้ คือองค์ประกอบต่าง ๆ ของกรุงโรมที่ระบุถึงสภาพสามประการของโรมสมัยใหม่ อันประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างที่ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน เป็นตัวแทนของการผสมผสานกันระหว่างคริสต์จักรกับรัฐ เมื่อสมิธดำเนินต่อไป เขาจึงระบุตัวบุคคลทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับแตรคันทีที่สอง។

“ประวัติศาสตร์อันเป็นภาพประกอบของการเป่าแตรคันที่สอง
เห็นได้ชัดว่าย่อมเกี่ยวข้องกับการรุกรานและการพิชิตแอฟริกา และภายหลังอิตาลี
โดยเคนเซริกผู้เทียมโหด การพิชิตของเขาโดยมากเป็นไปทางทะเล และชัยชนะของเขาก็เป็นดัง
“ภูเขาใหญ่ลูกหนึ่งที่ลุกไหม้ด้วยไฟ ถูกเหวี่ยงลงไปในทะเล”
จะมีภาพเปรียบเทียบใดเล่าที่จะอธิบายการปะทะกันของกองทัพเรือ
และความพินาสทั่วไปของสงครามตามชายฝั่งทะเล ได้ดีกว่านี้ หรือแม้แต่ได้ดีเท่านี้?
ในการอธิบายแตรคันนี้
เราจำต้องมองหาเหตุการณ์บางอย่างซึ่งมีนัยสัมพันธ์โดยเฉพาะกับโลกแห่งการพาณิชย์
สัญลักษณ์ที่ใช้อยู่มาให้เราคาดหมายถึงความปั่นป่วนและความวุ่นวาย
ไม่มีสิ่งใดนอกจากสงครามทางทะเลอันดุเดือดจะทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จได้
หากการเป่าแตรคันแรกเกี่ยวข้องกับการรุกรานสำคัญสี่ประการซึ่งมีส่วนทำให้จักรวรรดิโรมันล่มสลาย
และแตรคันแรกหมายถึงความพินาสที่พวกกบฏก่อขึ้นภายใต้อาลาริก ในกรณีนี้เราย่อมมองหาเหตุการณ์
การรุกรานครั้งถัดมาซึ่งสิ้นคลอนอำนาจโรมันและเป็นเหตุส่งเสริมให้ถึงความล่มสลาย
การรุกรานครั้งใหญ่ครั้งถัดไปก็คือของ “เคนเซริกผู้เทียมโหด” ผู้นำพวกแวนดัล
ช่วงชีวิตแห่งการศึกษาของเขาอยู่ในระหว่าง ค.ศ. 428–468
หัวหน้าเผ่าแวนดัลผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้มีศูนย์บัญชาการอยู่ในแอฟริกา...”

“เกี่ยวกับบทบาทสำคัญที่โจรสลัดผู้ห้าวหาญผู้นี้ได้กระทำในการล่มสลายของกรุงโรม มีสเตอร์ กิบบอน
ใช้ถ้อยคำอันมีนัยสำคัญดังนี้: ‘เคนเซริก นามหนึ่งซึ่ง ในการทำลายจักรวรรดิโรมัน
สมควรได้รับการจัดให้อยู่ในชั้นเดียวกันกับนามของอาลาริกและออตติลา’” Uriah Smith, Daniel and
Revelation, 481, 484.

สมิธ ขณะอ้างคำของนักประวัติศาสตร์กิบบอน

ผู้ซึ่งได้ชี้ให้เห็นสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของแตรสามใบแรกนั้น “ได้ระบุว่าเคนเซริกคือแตรใบที่สอง
แล้วกล่าวต่อไปว่า เคนเซริก “สมควรได้รับฐานะเท่าเทียมกับอาลาริกและออตติลา” อาลาริกคือแตรใบที่หนึ่ง
เคนเซริกคือแตรใบที่สอง และออตติลาชาวฮันคือแตรใบที่สาม ซึ่งกล่าวถึงในข้อสิบ สมิธเชื่อว่าแตรใบที่สอง
ซึ่งแทนโดยเคนเซริกนั้น เป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของช่วง “428-468”
จากนั้นสมิธอ้างข้อสิบซึ่งระบุแตรใบที่สาม และดำเนินการบรรยายของเขาต่อไปว่า:

“ในการตีความและการประยุกต์ใช้พระธรรมตอนนี้
เราถูกนำมาสู่เหตุการณ์สำคัญประการที่สามซึ่งเป็นผลให้จักรวรรดิโรมันถูกโค่นล้ม
และในการค้นหาความสำเร็จสมจริงทางประวัติศาสตร์ของแตรใบที่สามนี้ เราจะเป็นหนี้บันทึกของ ดร.
อัลเบิร์ต บาร์นส์ สำหรับข้อความคัดตอนบางส่วน ในการอธิบายพระคัมภีร์ข้อนี้ เป็นสิ่งจำเป็น
ดังที่ผู้วิจารณ์ท่านนี้กล่าวว่า
‘จะต้องมีหัวหน้าหรือนักรบคนหนึ่งซึ่งอาจเปรียบได้กับอุกกาบาตที่ลุกโชติช่วง;
วิถีของเขาจะโดดเด่นเจิดจ้าเป็นพิเศษ; เขาจะปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน ดุจดั่งดาวที่ลุกโชติช่วง
และแล้วก็หายไปดุจดั่งดาวซึ่งแสงของมันถูกดับลงในแม่น้ำทั้งหลาย’ — Notes on Revelation 8.”

“ในที่นี้ตั้งสมมติฐานไว้ก่อนว่า แตรข้อนี้พาดพิงถึงสงครามอันทำให้รกร้างว่างเปล่าและการรุกรานอันดุเดือด
ของออตติลาต่ออำนาจแห่งโรมัน ซึ่งเขาได้กระทำขึ้นโดยเป็นผู้นำกองชนชาวฮันอันมีหมาของเขา...”

“และนามของดาวนั้นเรียกว่า บอระเพ็ด [ซึ่งบังถึงผลอันขมขื่น]’
ถ้อยคำเหล่านี้—ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกับข้อก่อนหน้าอย่างใกล้ชิดยิ่งกว่า ดังที่แม้แต่เครื่องหมายวรรคตอน
ในฉบับแปลของเราก็บ่งชี้ไว้—ทำให้เราหันกลับไปชิวขณะหนึ่งถึงลักษณะนิสัยของออตติลา
ถึงความทุกข์ระทมซึ่งเขาเป็นผู้ก่อขึ้นหรือเป็นเครื่องมือให้เกิดขึ้น
และถึงความหวาดกลัวที่นามของเขาได้ปลุกเร้าขึ้น.

“การถอนรากถอนโคนทั้งหมดและการลบล้างสิ้น’
เป็นถ้อยคำที่บ่งบอกถึงภัยที่เขาคู่ได้ก่อไว้อย่างเหมาะสมที่สุด’ เขาเรียกตนเองว่า ‘แสร้งแห่งพระเจ้า’”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

ประวัติของแตรคันที่สาม ซึ่งมีอัสติลา ชาวฮัน เป็นตัวแทนนั้น อยู่ในช่วงตั้งแต่ปี ค.ศ. 441 จนถึงการตายของเขาในปี ค.ศ. 453 จากนั้น สมิธได้ยกข้อสิบสองขึ้นอ้าง ซึ่งเสนอแตรคันที่สี่และพรรณนาถึงโอโดเอเซอร์ กษัตริย์ปาเกือน ผู้ซึ่งสัญลักษณ์สามประการของกรุงโรมตะวันตกถูกแทนด้วยดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เขาระบุว่าสัญลักษณ์ทั้งสามนี้เป็นสัญลักษณ์ของ “ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว—เพราะไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่นี้สิ่งเหล่านี้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์—ย่อมหมายถึงดวงสว่างใหญ่แห่งการปกครองของโรมอย่างเห็นได้ชัด—คือจักรพรรดิ ภูมิภาค และกงสุลทั้งหลายของโรม บิชอปนิเวตันกล่าวไว้ว่า จักรพรรดิองค์สุดท้ายของโรมตะวันตกคือโรมิวลัส ผู้ซึ่งถูกเรียกอย่างเยาะเย้ยว่า ออกุสตูลุส หรือ “ออกุสตูลุสตัวน้อย” โรมตะวันตกล่มสลายในปี ค.ศ. 476 กระนั้นก็ดี แมื่อดวงอาทิตย์แห่งโรมจะดับไปแล้ว แต่ดวงสว่างรองของมันยังคงส่องแสงริบหรี่ตราบเท่าที่ภูมิภาคและกงสุลยังดำรงอยู่ แต่ภายหลังความพลิกผันทางบ้านเมืองและการเปลี่ยนแปลงแห่งชะตากรรมทางการเมืองมากมาย ในที่สุด เมื่อปี ค.ศ. 566 รูปแบบทั้งสี่ของรัฐบาลโบราณก็ถูกโค่นล้มลง และกรุงโรมเองก็ถูกลดฐานะจากการเป็นจักรพรรดินีแห่งโลก ให้กลายเป็นเพียงดัชชีอันยากจนซึ่งต้องส่งบรรณาการแก่เอกซาร์กแห่งราเวนนา” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

ที่นี่เราได้พบพยานหลักฐานอีกประการหนึ่งถึงการแบ่งแยกกรุงโรมออกเป็นสามส่วน ซึ่งเป็นภาพล่วงหน้าของสหภาพสามประการแห่งกรุงโรมสมัยใหม่ สำหรับกรุงโรมตะวันออกและจักรพรรดิคอนสแตนติน การแบ่งออกเป็นสามส่วนนั้นปรากฏโดยบุตรชายทั้งสามของพระองค์ แต่สำหรับกรุงโรมตะวันตกนั้น ปรากฏโดยรูปแบบการปกครองสามประการของพวกเขา จากนั้น สมิธชี้ให้เห็นว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เป็นตัวแทนของลำดับเฉพาะที่กรุงโรมตะวันตกถูกโค่นลง และเขาได้สรุปเรื่องราวของเขาด้วยบทนำต่อไปนี้เกี่ยวกับแตรสามใบสุดท้าย.

“แม้ว่าภัยพิบัติที่การรุกรานครั้งแรกของชนปาเกือนเหล่านี้นำมาสู่อาณาจักรจะน่าสะพรึงกลัวเพียงใด แต่เมื่อเปรียบเทียบกับภัยพิบัติที่จะติดตามมาแล้ว ก็ยังนับว่าเบาบางอยู่มาก ภัยเหล่านั้นเป็นเพียงดุจหยาดฝนแรกเริ่มก่อนพายุฝนกระหน่ำซึ่งในไม่ช้าจะเทลงเหนือโลกโรมัน แตรทั้งสามที่เหลืออยู่นั้นถูกปกคลุมด้วยเมฆแห่งความวิบัติ ดังที่ได้แสดงไว้ในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้”

“ข้อ 13 และข้าพเจ้าได้เห็น และได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งบินอยู่ท่ามกลางฟ้า ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเหตุเสียงแตรอื่น ๆ ของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์ ซึ่งยังจะต้องเป่าอยู่”

“ทูตสวรรค์องค์นี้มิได้เป็นหนึ่งในลำดับของทูตสวรรค์เจ็ดองค์ผู้เป่าแตร หากเป็นเพียงผู้ประกาศว่าแตรสามใบที่ยังเหลืออยู่นั้นเป็นแตรแห่งวิบัติ เนื่องด้วยเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าซึ่งจะเกิดขึ้นภายใต้การเป่าแตรเหล่านั้น ดังนั้น แตรใบถัดไปหรือแตรใบที่ห้าจึงเป็นวิบัติประการแรก; แตรใบที่หกเป็นวิบัติประการที่สอง; และแตรใบที่เจ็ด ซึ่งเป็นใบสุดท้ายในชุดแตรเจ็ดใบนี้ เป็นวิบัติประการที่สาม” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

เราจะดำเนินต่อไปกับวิบัติสามประการแห่งแตรในบทความถัดไป

“ความพินาศทั้งหลายของโรมจักรวรรดิ ในคราวล่มสลายของมัน ได้ถูกพยากรณ์ไว้จนถึงวาระสุดท้ายของมันทีเดียว กระทั่งโรมปราศจากทั้งจักรวรรดิ กงสุล และวุฒิสภา ‘ภายใต้บรรดาเอ็กซ์ซาร์กแห่งราเวนนา โรมได้ถูกลดฐานะลงสู่ลำดับชั้นที่สอง’ หนึ่งในสามส่วนของดวงอาทิตย์ถูกตี หนึ่งในสามส่วนของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามส่วนของดวงดาวทั้งหลายก็ถูกตีด้วย เชื้อสายแห่งพวกซีซาร์มิได้สูญสิ้นไปพร้อมกับจักรวรรดิแห่งตะวันตก ก่อนการล่มสลายของโรมนั้น โรมครอบครองอำนาจแห่งจักรวรรดิอยู่เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น คอนสแตนติโนเปิลได้แบ่งปันจักรวรรดิแห่งโลกกับโรม และทั้งพวกกอทและพวกแวนดัลก็มิได้เป็นเจ้านายเหนือมหานครซึ่งยังคงเป็นนครหลวงแห่งจักรวรรดินั้น จักรวรรดิของมหานครนั้น ภายหลังจากย้ายที่ประทับแห่งจักรวรรดิครั้งแรกโดยคอนสแตนติน ก็มักทรงให้ จักรวรรดิแห่งโรมดำรงตำแหน่ง โดยการแต่งตั้งของพระองค์และในฐานะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ และชะตากรรมของคอนสแตนติโนเปิลก็ถูกสวนไว้จนถึงยุคสมัยอื่น และได้รับการประกาศโดยแดรอัน ๆ ส่วนของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายนั้น ณ เวลานั้น ยังถูกตีเพียงหนึ่งในสามส่วนเท่านั้น”

“ถ้อยคำตอนท้ายของแดรโบที่สี่บ่งชี้ถึงการฟื้นคืนอำนาจของจักรวรรดิตะวันตกในอนาคตว่า ‘กลางวันมิได้ส่องสว่างแก่ส่วนหนึ่งในสามของมัน และกลางคืนก็เช่นเดียวกัน’ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจฝ่ายบ้านเมืองนั้น กรุงโรมตกอยู่ใต้อำนาจของราเวนนา และอิตาลีกลายเป็นมณฑลที่ถูกพิชิตของจักรวรรดิตะวันออก แต่ในอีกแง่หนึ่ง ซึ่งเหมาะสมยิ่งกว่าที่จะเกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์อื่น ๆ การปกป้องการนมัสการรูปเคารพได้นำอำนาจฝ่าย จิตวิญญาณและฝ่ายโลกของสันตะปาปากับของจักรวรรดิเข้าสู่การปะทะกันอย่างรุนแรงเป็นครั้งแรก และด้วยการมอบอำนาจทั้งสิ้นเหนือคริสตจักรทั้งหลายแก่สันตะปาปา จัสติเนียนได้ยื่นมือช่วยส่งเสริมอำนาจสูงสุดของสันตะปาปา ซึ่งต่อมาได้อ้างสิทธิ์ถึงขั้นมีอำนาจแต่งตั้งกษัตริย์ทั้งหลาย ในปีแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ค.ศ. 800 สันตะปาปาได้ประทานแก่ชาร์เลอมาญตำแหน่งจักรพรรดิแห่งชาวโรมัน—Keith. ตำแหน่งนั้นต่อมาได้ถูกโอนอีกครั้งจากกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสไปยังกษัตริย์แห่งเยอรมนี และโดยจักรพรรดิฟรันซิสที่สอง แม้แต่สิ่งที่เป็นเพียงนามสมมตินี้ก็ได้อุบัติสละทิ้งในที่สุดและตลอดไป เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1806” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.